

Pondelok 5. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na pondelok 5.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: Ježiš
spôsobuje revolúciu na
miestach, ktorými prechádza;
objavovať hlbšiu radosť; viera
založená na Božej láske.

10.02.2025

PRÍCHOD VÝZNAMNEJ OSOBNOSTI
zvyčajne spôsobí malú revolúciu na
miestach, ktoré navštívi, najmä ak
ide o miesta, ktoré nie sú zvyknuté
zažívať veľké udalosti. V malých

dedinách zvyčajne vládne pokoj
rutiny, opakujúci sa rytmus života
poznačený každodennou všednosťou,
keď sa robia stále tie isté veci a
stretávajú sa stále tí istí ľudia. Preto
bol Ježišov príchod do
Genezaretského kraja revolúciou.
Len čo Ho „spoznali“ (Mk 6, 54),
správa sa šírila od úst k ústam
rýchlosťou človeka, ktorý si nechce
nechať ujstť životnú príležitosť.
Námestia tých dedín sa zaplnili
chorými a zvuk nosidiel narážajúcich
na zem sa stal v tejto časti Galiley
zvukom par excellence.

„Boží Syn nás svojím vtelením pozval
na revolúciu jemnosti“[\[1\]](#). A je ľahké
si predstaviť, že to bola práve tá
jemnosť, ktorú Ježišov pohľad
vyžaroval, keď uzdravoval každého
chorého; pričom, ako to robil aj za
iných podobných okolností, vyvolal v
nich skutočnú revolúciu: odpustenie
hriechov (porov. Mk 2, 5). Táto
revolúcia si však vyžaduje

predchádzajúci krok: keď vystúpili z lode, „hneď ho spoznali“, hovorí nám evanjelium. Kristus môže uzdraviť iba tých, ktorí Ho dokážu rozpoznať. Možno tak, ako to dokázali svätí, môžeme aj my začať tým, že spoznáme Ježiša v tele ľudí okolo nás a budeme sa vedieť nežne pozrieť na ich rany. Vieme, že všetky detaily služby, ktoré prejavujeme naším priateľom alebo rodine, v skutočnosti prejavujeme Ježišovi Kristovi (porov. Mt 25, 40). Svätý Josemaría tvrdil, že „keby sme my kresťania žili skutočne podľa našej viery, vypukla by najväčšia revolúcia všetkých čias“[2].

AK SA NA UDALOSTI pozrieme z diaľky, vidíme Pána obklopeného zmätkom, hlukom, krikom; obrovské zástupy ľudí, ktorí sa k nemu snažia dostať. My však chceme zistiť, čo sa deje bližšie, v Ježišovom srdci.

Okrem nehy v jeho pohľade niet pochyb o tom, že radosť, ktorú prežívali uzdravení ľudia, premohla aj Pána, ktorý sa vedel úprimne radovať z toho, čo bolo pre iných príčinou šťastia. Svätý Pavol vyzýva Rimanov, aby sa radovali s tými, ktorí sa radujú (porov. Rim 12, 15), pretože vie, že to je postoj toho, kto má Kristove city, jeho zmýšľanie (porov. Flp 2, 5).

Vieme však, že Ježiš neprišiel, aby priniesol prchavú radosť z fyzického uzdravenia. O nejaký čas neskôr, na ceste na Kalváriu, „sprava aj zľava vidí Pán davu ľudu kráčať ako stádo bez pastiera. Každého jedného by mohol zavolať po mene, každého, aj nás. Tu sú, (...) ktorých uzdravil z chorôb“[\[3\]](#). Ježiš skutočne vedel, že niektorí v krátkom čase vymazali tento deň z pamäti a zabudli na zázraky, ktoré Mesiáš vykonal v ich životoch.

Obyvatelia Genezaretského kraja, ktorým sa navrátilo zdravie, to určite urobili preto, lebo verili, že Ježiš môže urobiť zázrak, verili v jeho schopnosť premôcť chorobu. Možno však ich srdcia boli polovičaté, hľadali Pána, len kým im mohol niečo bezprostredne ponúknuť, neobjavili hlbokú radosť zo života s Ježišom. Naopak, „kresťanská radosť pramení z istoty, že Boh je blízko, je so mnou, je s nami: v radosťi i v smútku, v zdraví i v chorobe (...). A táto radosť zostáva aj v skúškach, dokonca aj v utrpení; a nie je na povrchu, ale v hĺbke človeka, ktorý sa zveruje Bohu a dôveruje mu“[4].

POROVNANIE TOHO, čo sa stalo v Genezaretskom kraji, keď sa zástupy hrnuli hľadať uzdravenie, s tým, čo sa stalo na Golgote, keď sa zástupy dožadovali ukrižovania, nám môže

pomôcť pomaly a úprimne sa zamyslieť nad tým, čo presne hľadáme, keď hľadáme Ježiša. Svätý Ján, ktorý tak dobre vedel, čo bolo v Kristovom srdci, nám dáva kľúč k očisteniu našej viery: „My sme poznali a uverili v lásku, ktorú má Boh k nám“ (1 Jn 4, 16). Na to môžeme niekedy nechtiac zabudnúť v ťažkých chvíľach, keď sa nám zdá, že Pán spí alebo nechce použiť svoju moc.

Ved' to je určite jedna z veľkých výziev viery: prijať tajomstvo Božej vôle, keď Pán nepoužíva svoju moc tak, ako sa nám zdá, že by mal. Uveriť v Ježiša, keď sme svedkami zázraku, je ľahké; ťažšie je byť svedkom okolností, v ktorých sa nám mylne zdá, že Boh nezasahuje. Niekedy, bez toho, aby sme si to uvedomovali, sa môžeme správať ako tí, ktorí volali na Kalvárii: „Iných zachraňoval, sám seba nemôže zachrániť. Je kráľom Izraela; nech

teraz zostúpi z kríža a uveríme v neho“ (Mt 27, 42).

Tak často vidíme nespravodlivosť, zlé zaobchádzanie a bolesť, ktoré nás môžu prinútiť pochybovať o Božej prítomnosti. Svätý Ján zažil to isté: búrky, prenasledovanie, umučenie Krstiteľa a ostatných jedenástich apoštolov. Ba čo viac: svätý Ján zažil Kalváriu a paradoxne práve to mu umožňuje potvrdiť, že „spoznal a uveril“ v Božiu lásku. Práve to, že Pán neschádza z kríža, nás naučilo, že revolúcia nehy nie je súhrnom krásnych udalostí, ale prítomnosťou lásky, ktorá sa dáva do konečných dôsledkov. „Skúsenosť nehy spočíva v tom, že vidíme, ako Božia moc prechádza práve cez to, čo nás robí najkrehkejšími“[5]. Mária, naša matka, je tá, ktorá najlepšie rozumie Božej láske: pomôže nám ju lepšie spoznať a pevnejšie v ňu veriť.

[1] František, *Evangelii Gaudium*, bod 88.

[2] Svätý Josemaría, *Brázda*, bod 945.

[3] Svätý Josemaría, *Krížová cesta*, III. zastavenie.

[4] Benedikt XVI, *Anjel Pána*, 16-XII-2007.

[5] František, *Audiencia*, 19-I-2022.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/
pondelok-5-tyzdna-v-cezrocnom-
obdobi/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/pondelok-5-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/) (17.08.2025)